

NAMN ATT MINNAS

YNGVE NILSSON I TROBRO

Den enda oförutsedda tilldragelsen vid högerns riksstämman år 1965 torde ha varit det delvis irriterade meningsutbyte, som uppstod i samband med valet av partiets andre vice ordförande. Enligt en redan nästan ärevördig och i betraktande av partiets sammanställning ytterst välmotiverad tradition brukar denna post besättas med en jordbrukare. Valberedningen hade också mycket riktigt till andre vice ordförande nominerat Yngve Nilsson i Trobro, sedan tio år tillbaka en av partiets stöttepelare i första kammaren och en av dess främsta landsbygdsrepresentanter. Så långt var allt väl. Men när valet skulle förrättas visade det sig att den hittillsvarande andre vice ordföranden, Rolf Eliasson, ställde upp till omval.

När man ser tillbaka på den incident — för att tala diplomatspråk — som härigenom vållades, verkar den i hög grad onödig för att inte säga meningslös. Bägge kandidaterna var högt förtjänta män, väl meriterade både kommunal- och rikspolitiskt och så vitt man vet inte företrädande några skilda åsiktsriktningar inom partiet. Men det är inte detta som var det viktiga. Det viktiga var vad Gunnar Heckscher påpekade, när han i strid mot all kutym som avgående partiordförande gjorde ett inlägg i valdebatten. Han har kritiserats för detta, men i betraktande av hur väsentlig hans synpunkt var, kan man inte förneka att det var nyttigt att den framfördes och just av honom. Han framhöll båda de föreslagnas obestridliga kompetens,

men underströk — måhända vis av skadan — det önskvärda i ett helt nytt partipresidium. Den nye partiledaren borde, menade Gunnar Heckscher, vid sin sida ha nya män som icke ur någon synpunkt var bundna eller belastade av ett förflutet i partiledningen. Med tanke på situationen inom högern, som onekligen skulle vinna på rent bord och en helt ny start av friska, oförbrukade krafter är det svårt att inte ge honom rätt. Det gjorde också riksstämman, när den med betryggande majoritet utsåg Yngve Nilsson till andre vice ordförande. Därmed fick också Skånes genom MbS-utbrytningen svårt skakade lojala höger en välförtjänt uppmuntran.

*

Yngve Nilsson är nämligen skåning med liv och själ, urtypen för den trygga skånska bonde, hos vilken konservatismen är en naturlig läggning snarare än frukten av teoretiska överväganden. Det är en konservatism, som bygger på respekt för traditionen och sund skepsis mot förhastade ny-modigheter, men också sunt bejakande av välbefogade reformer. Och för Yngve Nilsson är det tradition såväl att vara bonde som att vara konservativ politiker. Han har båda dessa kallelser bokstavligen talat i blodet. Ända sedan 1600-talets mitt har hans släkt varit roffast i Trobro, som ligger utmed stora landsvägen ungefär två mil söder om Kristianstad i närheten av Tollarp. Härifrån kom den redlige ledamoten av bondeståndet Nils Andersson och hans son Sven Nilsson,

som var med när ständerna 1810 valde den förste Bernadotte till tronföljare. Yngve Nilssons egen far, vars gård han nu brukar, var högerpamp i landstinget. Det var en händelse som såg ut som en tanke att just Yngve Nilsson år 1955 avlöste Johan Nilsson som ledamot av första kammaren. De var veterligt inte släkt, men de var i hög grad andligen befryndade, män av samma kärnfasta skånska kynne.

Men innan dess hade Yngve Nilsson gått den långa vägen inom partiet samtidigt som han gjort kommunalpolitisk karriär. Han tjänade sina sporrar i ungdomsrörelsen på 30-talet, då han fick den allt annat än lätta och tacksamma uppgiften att som förordningsordförande på sin ort föra ungdomskarnas talan mot "de nationella" och rensa ut alla tänkbara nazistsympatisörer ur sin organisation. Det gjorde han — trygg och lugn som alltid men inte bara saklig utan också från i debatten — med sådan fram-

gång att han år 1941 valdes till distriktsordförande i Kristianstads län, på vilken post han kvarstod till 1947. Via ungdomsrörelsen placerades han i länsförbundets styrelse och kom snart att framstå som en av de starka männen inom den en gång så mäktiga Skånehögern. Redan år 1942 invaldes han i Kristianstads läns landsting, där han numera avancerat till ordförande. Landstingsordförande är en befattning som inte många om ens någon annan högerman bekläder, men så är också landstinget i Kristianstads län ett av de få i Sverige, som i alla tider haft borgerlig majoritet.

Yngve Nilsson är emellertid, som framgått, inte bara eller ens i första hand politiker utan framför allt en särdeles skicklig och driftig lantbrukare. I "Sveriges potatiskällare", som den sandiga del av Skåne brukar kallas, där Trobro är beläget, har han genom klok rationalisering och intensivt bruk skapat en mönsteranlägg-

ning i sitt slag, för vilken potatisodling, kreatursskötsel och skogsavverkning är de huvudsakliga inkomstkällorna. Hans duglighet som yrkesman i förening med hans goda handlag som politiker har förskaffat honom ett grundmurat anseende i hans hembygd. Om det sällsynta förtroende han oberoende av partigränser åtnjuter, vittnar värtaligt den hart när oöverskådliga mängden av hans allmänna uppdrag. Man kan nästan inte motstå frestelsen att göra en inventering av katalogen som ett belägg för mångsidigheten av hans intressen och hans verksamhetslust. Han är — eller har varit — vice ordförande i Sveriges bränneriidkarförening, ledamot av styrelsen för Skånes hembygdsförbund, ordförande i Gärds ortsförbund av RLF, ordförande i Gärds och Albo härads hushållningsdistrikt, ordförande i styrelsen för Skandinaviska banken i Tollarp, ledamot av styrelsen för Villands, Gärds och Albo häraders brandstodsbolag, vice ordförande för styrelsen för lantmannaskolan i Önnestad, ledamot av styrelsen för Skandinaviska kreatursförsäkringsaktiebolagets Skånekontor och revisor i Skånska hypoteksföreningen. I hemkommunen är han ledamot av kommunalfullmäktige, vice ordförande i Tollarps skolstyrelse, vice ordförande i Östra Vrams kyrkoråd och kyrkostämman, ledamot av Västra och Östra Vrams pastoratsråd och styrelseledamot och huvud-

man i sparbanken i Tollarp. Dessutom har han varit nämndeman vid Gärds och Albo häradsrätt.

Puh! känner man sig frestad att utropa. Yngve Nilsson är verkligen inbegreppet av vad som brukar kallas en "samfundets stötte" och det förtroende han förstått att förskaffa sig på det lokala planet har under hans tio år i första kammaren också i rikligt mått kommit honom till del på riksplanet. Han hör till de riksdagsmän som har tyngd, som utan stora åthävor och utan popularitets- och publicitetsjakt förstått att skapa respekt för sina åsikter genom saklighet och sunt förnuft. Inte minst jordbruksminister Holmquist har fått erfara att Yngve Nilsson är en av jordbrukets mest effektiva talesmän i riksdagen. Vad är det då som främst utgör hans styrka som politiker? Väl att han förenar en fast och konsekvent konservativ uppfattning — han har förvisso ingenting till övers för MbS — med stor förhandlingsskicklighet, med förmåga att få resultat utan att ge efter i fråga om väsentligheter, och att han visat sig vara en ordhållig person som man i alla väder kan lita på. Det råder inget tvivel om att den höger, som utan att avstå från sin konservativa grundåskådning vill verka för ett allmänt borgerligt samarbete, i honom har fått en utmärkt presidieledamot.

G. U.